

GIRAY KEMER
Olaylar Boksörün Pazu Sarmasını
Yemesiyle Başladı

GIRAY KEMER 1987'de Ankara'da doğdu. 2011 Marmara Hukuk Fakültesi mezunu.
Ankara'da yaşıyor. Avukat.

İletişim Yayınları 2024 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 309

ISBN-13: 978-975-05-1569-9

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Mert Yavaşca

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nesli Ruken Han

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GIRAY KEMER

Olaylar Boksörün Pazı Sarmasını Yemesiyle Başladı

*Ustam ve abim Barış Bıçakçı'ya,
kardeşim Utku Görtunca'ya teşekkürler...*

İÇİNDEKİLER

<i>Ayten</i>	9
<i>Mezarlık</i>	13
<i>Alışveriş</i>	15
<i>Üzgünüm</i>	17
<i>Bir Tur</i>	23
<i>Pazar Sabahında Mutluluk Eskizi</i>	27
<i>Kapılar...</i>	33
<i>...Ve Kazanamazsa Ölecek Hastası Kadın, Kaybederek İntihar Etti</i>	37
<i>Olaylar Boksörün Pazı Sarmasını Yemesiyle Başladı</i>	41
<i>Arkadaşın Arkadaşı</i>	45
<i>Sana PS Günlüklerinden Bahsetmiş miydim?</i>	47
<i>En Eski Şarkı</i>	51
<i>Olan Bitmeyen</i>	53
<i>Reçel Şerbeti</i>	55
<i>Haftanın Kapanış Mücadelesi</i>	59

<i>Hollywood Tesellisi Rüyası</i>	63
<i>Kırılsaydı Duramazdın</i>	67
<i>Nikotin</i>	69
<i>Hiç...</i>	75
<i>Sağ Yumruk</i>	79
<i>Illusion</i>	83
<i>Karanlık</i>	87
<i>Kedi Dili</i>	89
<i>Gölge Boksı</i>	91

Ayten

Nerde lan Ahu Tuba?

Naaptınız lan Ahu Tuba'ya?

“N'oldu gene?” diyorum.

“Amına kodumun çocukları Ahu Tuba'mı çalmış abi ya!” diyor.

“İlla çalacaksınız gidin cüzdanımı çalın, koleksiyonu niye bozuyorsunuz ibneler!”

Eyüp Abi'nin Bülbülderesi'ndeki salonundayız. Elimdeki ipi bırakıp yanına gidiyorum.

Dolabına yapıştırdığı posterlerden birini çalmışlar yine.

“Sakin ol oğlum,” diyorum. Elimi omzuna atıyorum. “Gel biraz kapışalım da keyfin yerine gelsin.”

“Yok abi, seni dövme hiç tat vermiyor artık,” diyor. Yine gülmeye başlıyor Ayten'in saf gözleri.

“Bana lapa tutarsın o zaman,” diyorum. Haklı çünkü. Maç yapmamızın bir anlamı yok. Yakalamam mümkün değil. Ona göre çok yavaşım. Daha doğrusu o bir boksöre göre çok hızlı.

Gördüğüm en zayıf boksör Ayten. Kemikleri sayılıyor.

Yine de çok kuvvetli. “Zamanında tarlada çalışmaktan abi hep,” diyor. Yine her zamanki gibi gülümseyerek. Maçlardan önce bir ay zorla kilo aldırmaya çalışıyorlar. Tartıdan önce bol suyla ancak sınırı geçiyor. Sonra hemen eski haline dönüyor.

Yine de ringe çıkıp ufak ufak spanik yapıyoruz. Boyu, özellikle de kolları benden oldukça uzun. İçine girmem lazım. Müsaade etmiyor. Sol direği hiç durmuyor. Kaçamıyorum. Yaklaşınca sağını kullanmaya başlıyor. Kroşe mesafesi çok geniş. Elinden geldiğince canımı yakmamaya çalışıyor, yorgunluktan gardımı düşürdüğümde vurmuyor. Torpil geçtiği belli olmasın diye tam o esnada dişliğini, kaskını düzeltiyor.

Artık nefes nefese kaldığımı görünce, “Gel biz biraz lapa yapalım abi,” diyor. Gülüyoruz.

Ayten salondaki tek arkadaşım.

Yirmili yaşlarda. Yaklaşık üç senedir falan asker. Buna devrecilik yapmaya çalışan üç beş kişiye kırk beşer gün hava değişimi aldirtmiş. Her seferinde de kendi askerliği uzamış. Toplanıp dövme yapmışlar, yine olmamış. Çünkü Ayten’i dövemezsiniz. Ayağa kalkıp tekrar saldırmamızı önlemek için ancak bayıltmak ya da öldürmek gerekir. Dünyanın en saf adamının dövüşürken dönüştüğü şeye inanmak çok zor, defalarca görmesem ben de inanmazdım.

“Çok üstüme geliyorlar abi,” diyor. Bu dördüncü firarı.

“Ayten,” diyorlar. Baver, abi benim adım. Yüzbaşının postasyken çay getirip götürüyoruz mecburen. Orospu çocuğunun teki başlattı üst devrelerden. Öyle kaldı. Dedim yapma. N’olur falan dedi. Tokatlamaya kalktı. Gerisini biliyorsun abi.”

Tahmin edebiliyorum. Uzun boyu ve fazla ince fiziği nedeniyle yürüyüşünde hafif bir kıvraklık var Ayten’in. Sanırım ondan dolayı takmışlar bu ismi. Kim dese sinirleniyor.

“Bilmez miyim,” diyorum. “Sonra gene bir tanesi koleksiyonu bozdu. Ahu Tuba posterimi çalmış. Buradaki ibneler de onu öğrenmiş... Çok üstüme geliyorlar abi,” diyor yine.

“Boş ver,” diyorum. “Hem Ahu Tuba mı kaldı? Başka karı asarız dolabına. Ben getiririm sana.”

Dinlemiyor.

“Dönmeyeceğim,” diyor.

“Saçmalama,” diyorum. “Turnuvalara katılamazsın. Hep kaçak mı yaşayacaksın?”

“Baver, abi benim adım,” diyor.

Bir süre sessizce öyle duruyor. Eldivenini düzeltiyor. Sağ solu o saf, boş bakışlarıyla gözetliyor.

“Kaçak olduğum GBT’de çıkar mı abi. Sen bilirsin,” diyor.

“Çıkmaz Baver,” diyorum. “Hadi sıra sende.”

“Çıkmaz değil mi abi,” diyor lapaları kaldırıp sol-sağ diye komut verirken. Ben yalan söylüyorum.

Ayten yine her şeyi unutup donuk gözleri, otomatikleşmiş hareketleriyle sol, - sağ kroşe - sol - bi’ daha diyor. Sağıyla la-payı omuzlarına paralel savuruyor.

Eğiliyorum.

Bu sefer soluyla savuruyor.

Kaçıyorum.

Lapalardan, sorulardan, yalanlardan...

Üst üste sağ kroşeler istiyor.

Vurabildiğim kadar sert vuruyorum.